

henregnes, vilde det i alt Fald i Loven desangaaende kunne udtrykkelig udtales, at Eftergjørelsen af dem skal ansees og straffes som Falskmynthneri efter Straffeloven. Til Begrebet om Eftergjørelse af Penge hører isvrigt naturligtvis, at Eftergjørelsen skeer i den Hensigt at udgive dem som Penge, men det turde saameget mindre være nødvendigt udtrykkelig i Loven at tilføie dette, som det indirecte betegnes ved den i Slutningen af § 260 forekommende Passus: „om den end ikke er udgivet“, jfr. den Passus i § 261: „om de end ei ere bestemte til Udgivelse her i Riget“. Det forstaaer sig af sig selv, at under Eftergjørelse af Pengesedler ogsaa indbefattes den Handling at udfylde Blanketter eller underskrive Navnene paa de ikke færdige Sedler, der, som saadanne, ikkun kunne betragtes som Materiale til Sedler. Hvad Forsalfningen angaaer, maa det uden Tvivl indrømmes, at en saadan for Tiden neppe vil kunne tænkes med Hensyn til Nationalbankens Sedler, men det turde dog ikke afgive tilstrækkelig Grund til at indskrænke Straffebestemmelsen til kun at angaae Forsalfning af Mynth, da det ialtsald er muligt, at Forholdene i den Henseende kunne forandre sig, navnlig under en forandret Indretning af bemeldte Sedler. En Forsalfning af Mynth kan lettere forekomme, nemlig en saadan, hvorved Mynthen faaer en ringere Værdi, skjøndt den beholder sit oprindelige Præg; særligt at nævne de Maader, hvorpaa sllig Forsalfning kan skee, bl. A. ogsaa ved at file, bellippe eller beskjære Mynthen, saaledes som den norske Straffelov har gjort det i Kap. 11. § 9, er formeentlig uundværdigt. For at sjerne Tvivl om, hvorvidt Udgivelsen hører med til Forbrydelsens Fuldblindelse, har man fundet det rettest at optage en lignende Bestemmelse desangaaende som den, der indholdes i Fd. 11te April 1840 § 70; den vil findes henfat som et eget Stykke i Slutningen af Udkastets § 260, hvorved det betegnes, at den kommer til Anvendelse saavel med Hensyn til Forsalfning som med Hensyn til Eftergjørelse af Penge, og det kan formeentlig ikke være tvivlsomt, at den samme Begrebsbestemmelse gjælder med Hensyn til Eftergjørelse og Forsalfning af fremmede Penge.

Hvad angaaer Meddeeltighed i Falskmynthneri (ved hvilken generelle Bencævnelse der sigtes til Eftergjørelse og Forsalfning saavel af Mynth som af Pengesedler), er Kommissionen gaaet ud fra, at der efter de i Udkastets 5te Kapitel fremstillede almindelige Regler angaaende Meddeeltighed i Forbrydelser kun er Anledning til paa dette Sted i Udkastet at give særegne Bestemmelser desangaaende, forsaavidt det ifølge Forholdenes Vælfærdighed maatte findes nødvendigt eller rigtigt med Hensyn til særegne Tilfælde at give nye eller fra de almindelige afvigende Regler. Et saadant særegent Tilfælde, der egner sig til at omhandles, i en særlig Bestemmelse, er formeentlig det, hvor det Falskmynthneri, hvori den Paagældende tager Deel ved her i Landet at udgive de falske Penge, er begaaet i Udlandet under saadanne Omstændigheder, at Hovedmanden ikke her kan drages til Ansvar, jfr. Udkastets § 5; i dette Tilfælde er der vistnok Tøie til at ansee og straffe Deeltageren, som om han selv var Gjerningsmand, selv hvor hans Forhold til Hovedmanden eller Gjerningen ikke i sig selv er af den Vælfærdighed, at han efter de almindelige Regler i Udkastets 5te Kapitel vilde kunne straffes som Gjerningsmand, og herpaa gaaer da Udkastets § 262 ud. Fremdeles omtaler Udkastets § 263 et Tilfælde, for hvilket der er Grund til at give en særegen Bestemmelse, efter som de nævnte almindelige Regler i Udkastets Kap. 5 ikke vilde kunne komme til Anvendelse derpaa, det nemlig, hvor Noget udgiver Penge, om hvilke det er ham vitterligt, eller han har Formodning, at de ere eftergjorte eller forsalfede, uden at han dog kan ansees som meddeeltig i selve Falskmynthneriet, idet han ovenhovedet slet ikke er traadt i nogen Forbindelse med Falskmynthneren eller har noget Kjenndskab til Forbrydelsens Udførelse. Dette Tilfælde kan isvrigt efter Omstændighederne være af en mere eller mindre strafværdig Charakter; Fd. 1840 § 72 omhandler kun en enkelt species deraf, det mindst strafbare, hvor Noget udgiver falske Penge, hvormed han selv er bleven skuffet (det maatte formeentlig hellere hedde: „som han selv har modtaget som ægte“), efterat han er kommen til Kundskab om deres Falskhed; men